

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jun. 25-én
1871.
26. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Előfizetési felhivás.

Azon tisztelt előfizetőinket, kiknek becses megrendelésük, illetőleg előfizetésük f. évi junius utolján lejár, tisztelettel felkérjük sziveskedjenek ujbóli megrendelésüket minél előbb megtenni, hogy lapunkat fennakadás nélkül expediáltathassuk.
A szerkesztő.

A germanizátzióról.

— ajánlva Majoros István zentai országos képviselőnek. —

Kérdéd: ugyan mit szóllok hozzá,
Mi felőle véleményem?!
Nemes barát! nekem oda van
Majd csak nem minden reményem!
Szomoru, hogy igy van, — de engem
Nagy mester tanitott erre,
E nagymester a história
Azért hivatkozom erre!

Bizony nagyon leverö dolog:
Hogy a magyar kivetkőzik
Nyelvéből is, mint ruhájából,
S hitvány majommá szegődik!
A hivatalkereső kalap
— Ez a legillendőbb neve —
Magyarország fővárosának
Ismét főczimere leve!!!

Ismét?.. hányadszor már!.. ugy bizony
Nézz csak vissza, — nemes barát!
A multakra, mindig meglátod
Nemzetünkön e maskarát!
Volt kaczagány, kalpag sarkantyu,
És ott volt mellette a kard..
Mely megtanitá emberségre,
Ki ellenünk állni akart!

Tárogató harsány hangjain
Fenlengő zászlókkal indult
Csatára Magyarország serge,
S mint vihar, mindent szerte dúlt; —
Magyar szó vezeté a harczba,
Magyar sziv vert hős keblébe..
S ha elesett, a magyar zászló
Kiséré a sir ölébe!

Dicsően vezérlé őket az
Kiről Kölcsei ekként irt:
„Fejedelmünk hajh! vezérünk hajh!"
— Siratván a pontusi sirt! —
S vége levén e dicső kornak
Mi következett? mit tevénk?
Gyalázat vád! . . — de csak kimondom —
A mit más elhányt, — felvevénk!

Oda lett a mente, sarkantyú, —
Csattos-czipő, czopf meg tászli
Lőn divat, — s a hősök helyére
Oda ült egy sereg bászli;
S megnótálta a dicső vezért,
Számüzé mind a hősöket,
S a sors változandó szélvesze
A világba szórá őket!

Itthon elfelejték a nyelvet.
Idegent vettek helyette,
Becsődült a sok toprongyos had
S a magyar kenyerét ette!
Elaludt a nemzet, — altatták —
S nehogy szabad mozgást tegyen:
Bécsben jól gondoskodtak róla,
Hogy az álom tartós legyen!!!

Felcsőditék a főket oda
S adtak kincset, méltóságot,
A papok össze szőttek — fontak
Tömérdek sok házasságot,
Minden magyar magnásnak adtak
Egy-egy német gróf lányt nőül,
És a nemzet aludt, , . s álmában
Karatyolt folyvást németül!

Egyszer álmában nagyot rugott
Hogy a koronát meghozták,
Második József holta után
Volt hühó! s még sokszorozták!
Olvasd Keresztesi naplóját
Majd meg tudod, hogy hogyan volt?
Arany sujtás, — aztán szőrzsinór,
Végre czopf, — és folt hátán folt!

De az álom egy alkalommal
Alighogy véget nem ére, . .
Midőn a magyar czopfra fecscsent
Szegény Martinovics vére!
De egy dózis bécsi álompor
Ismét megtevé a hatást. .
S hosszu, hosszu évek során át
Ismét aludt, aludt folyvást!

Mig nem a mi dicső öregünk
Felkőlté a mély álomból,
Megtisztitá s kivetközteté
A szennyes idegen lomból.
És mi történt? tudjuk, — nem irom —
Gyalázat! elfut a méreg. . .
Ha gondolatim sebes szárnyán
E förtelmes korhoz érek.

Hatvanegyben ujra belénk szállt
Negyvennyolczadiki lélek. . .
A mit akkor láttam, barátom!
Nem feledem el mig élek.
Több száz ifju esküdött Pesten
— Elátkozva testét, lelkét —
Hogyha elhagyja még valaha
Szép nemzeti viseletét.

S most többnyire ott parádéznak
A miniszteri bürókban,
Köcsögkalap, kamásli, plundra!
S fecskefarku majomrokkban;
S beszél valamennyi németül, ,
S e virtusságra sokat tart —
Tart ám, — hogy a krisztus verje meg —
Mert: másként nem kap hivatalt,

Egy nemzet ifjuságát látom
Csúf majommá átváltozni. .
Lelkemnek, hogy ne volna oka
Keserün megbotránkozni?!
Ezért mondám édes barátom!
Nekem majd hogy reményem sincs. .
Annyira megnyügzé nemzetünk
Ez az utálatos bilincs!! *)

Nagy Bögös.

---

*) Ne ess kétségbe kedves vén brugósom! csák várj, lesz még Csicsón bucsu. Matyi.

Eredeti levelek.

Tisztelt Ludas Mátyás ur!

A minapában boltocskámban rakosgatván egyetmást „Gebrüder Deutsch"-októl mázsaként vett makulatura papircsomag között a Borsszem Jankónak első teljes évfolyamát találtam. A szomszéd Goroveista suszter komám épen akkor jött oda s meglátva a Borszem Jankó példányait nagy örvendezve mondá: „no komám uram! ezért szép ajándékot kap."

Hogy, hogy kérdém a komát?

„Hát nem olvasta a Borszem Jankó 180-ik számát?

— Nem biz én a 179-iket se.

„No hát a 180-ik számban öreg bötükkel hirdeti a Jankó, hogy a ki azt az első teljes évfolyamot beszolgáltatja a Borsszem Jankóból fennállásaig egy példányt kap ajándékul."

— I prauch khán Porszenyjankó, mondám, hanem vigye el maga komám uram! ugy is azzal dicsekedett a követ választás alatt, hogy még maga Gorove ő méltósága is ir viczczeket bele. A komámnak kétszer se kellett mondani, csakugyan elvitte.

A mint kiment a Borsszem Jankóval az ajtón, az a kellemetlen orrfintoritó szag is kezdett mingyárt elpárologni, a mely eddig boltocskámat boszantólag betöltötte. Ên mindig azt gondoltam, hogy a smirkász az a büdös, pedig hát ime, most tudtam meg, mi okozta azt az undoritó büzt. Csináltam egy kis verset is ez alkalommal, kérem Ludas Mátyás urat adja ki. Ime itt van:

Te borzas Ágai Dolfi!
Sok büzöset öszve firkálsz. . .
Most tudom már a büz oka
A zwibele, s nem a smirkász.

maradok tisztelettel
Khäszmayer Flórián
terézvárosi greizler.

Sziporkák.

Kérdi a szinész a szolgálót, otthon vannak e a kisasszonyok?

Igen is — felel a leány.

No hát mondja meg nekik, hogy estvére eljöjjenek ám a szinházba, mert ma igen nagyszerü darabot adunk.

A szolgáló ez izenetet aztán igy adta elő a kisasszonyoknak: azt izeni a szinész ur, hogy a szinházba ma tessék ám elmenni, mert igen igen nagy darabot adnak.

Gyöngyös városában a ferencrendiek gymnasiumában egy barát tanár felpofozott egy tanulót s midőn a szülők ezért panaszt tettek, azt az elégtételt kapták, hogy fijokat a tanár csuful lepiszkolván a szamárszékbe ültette. Hát nem méltán kérdheti-e az ember:

Meddig garázdolkodnak még
Ezek a jó madarak?
Hiszen ők a pofozkodók
A legnagyobb szamarak.

Szabadkai életképek.

XXI. kép

Miska bácsi nyilt levele a prépost bácsihoz.

Kedves Ivane!

Áhitatteljesen olvastam kennetteljes pásztori levceledet, melyben a „katholica anyaszentegyház láthatófeje IX. Pius pápa ő szentsége 25 éves pápaságának jubileumára" a vallásos buzgalmu uri casinót, hova én is tartozom, meghivod.

Lám, minő szép az a katholicai subordinatio! — A szentegyháznak két feje van: az egyik látható, a másik pedig nem látható; és daczára annak, hogy itt Szabadkán a két fej közöl egyik sem látható: mégis ugy tiszteltetnek mintha láthatók volnának; holott a mi városunknak, illetőleg Lénárd Máté vejemnek csak fél feje van, vagy talán ennél is kevesebb, a kit mindenütt lehet látni, még a gombkötő utcza balrakanyaruló „szoritójában" is: és még sem akarják őt egy kis főispánsággal megjubileumozni. — Hallatlan hálátlanság! Hidd el kedves Ivóm! ha nem félteném penziómat, melyet passus irói bokros érdemeimért huzok: ugy mindjárt beállanék á la Liszt *) barátnak. . .

Jővőre többet . . . . most sietek Páter Szömörcsényihez jubileumos töltött káposztára. — A viszonttalálkozásig.

Miska.

Zombori pipacs.

Mártonfi bácsmegyei ujdonsült főispánról a „Bácska" lap azt irja, hogy őt a megye már rég óta „Bácsmegye Deákjának" nevezi.

A „Bácska" azon elnevezés alatt valószinüleg a kis deákokat érti; mert a nagy deákokról felteszszük, miszerint tudják a szokás és decorum ama szabályát, hogy egy főispánnak nem illik keztyüben tenni le a hivatalos esküt.

Kalamajka,

*) Óvakodjék Miska bácsi Liszttel elegyedni; mert különben könnyen megeshetik, hogy tele lesz Róma kukaczczal.

Borsika.

*

Országos temetés.

Temetésre szól az ének,
Temetőbe kit kisérnek?
Kisérik a régi megyét..
Mit megöltek Andrássiék!

Azon filiszterek fotográfiái.

A kik Buda-Pestet germanizálják.

A tyuk és a farkasverem.

Igaz mese a száz mese száz képpel cimü világ krónikából.

Egyszer volt, hol nem volt tengereken tul volt,
Egy czifra tyúk folyvást kárált és kodácsolt ;
Eugeniának hivta a gazdája. . .
S mivel szép, czifra volt, sokat adott rája.
Egy ország szemetjén e tyuk hogy kapargált :
A feje búbjára egy bogaracska szált.
Rug, kapál és szalad, ámde mind hasztalan
Nem birhat magával, kinek bogara van.
A róka kérdezi vagy is a gazdája,
Hogy az ország utját, miért szaladgálja?
„Jaj, jaj trónszakadás ; Izabella futás.
Királyválasztani jere te is pajtás!"
A rókának tetszett felettébb e beszéd,
Ő is hallotta már a dolognak neszét.
Szaladnak és futnak kettecskén az uton
A róka futásban, tul is tesz a tyúkon.
Majd útjokat állja egy gavallér kakas,
Kinek a taréjja a gloire-ja magas.
A róka és a tyúk kissé megálltanak
S a kakas komára reá kiáltanak:
„Jaj, jaj trónszakadás ; Izabella futás,
Király választani, jere te is pajtás!"
A kakas berzengve, szárnyát köszörüli,
A tyúk mellett terem, a rókát kerüli.
Most már hárman futnak, sárban, fagyban, havon,
Hozzájok szegődik a nyul is Mac-Mahon.
Hogy többen legyenek hozzájok áll az őz
Pedig vele futni a többi alig győz.
Csak futnak, szaladnak, utjok girbe görbe. . .
Egyszer csak be esnek egy nagy mély gödörbe.
„Jaj hova jutottunk?! Biz ez farkasverem.
Alig mondják ezt ki, a farkas ott terem.
A szeme tüzet hány, fogát csikoritja,
De száját istenes beszédekre nyitja:
„Az igazságos ég, a felséges isten,
Titeket felfalni, engemet segitsen,
Én ásattam ugyan ezt a farkasvermet,
De az isten adta hozzá a kegyelmet.
Ti mentetek volna királyválasztásra,
Hanem én a dolgot forditom majd másra ;
A melyőtök neve, nem tetszik én nekem,
Éhes vagyok, tehát gyomromba temetem."

„Tyukom, bukom jaj de szép
Eugenia szép kép,
Róka, boka bár ravasz,
A neve szép tetszik az.
Kakas, bakas szép nagyon
Es is szép, hogy Mac-Mahon
Őzöm, bőzöm jaj de rút. . .
Gyomromba hát most ő jut."

Igy szólott a farkas, — remeg a ki hallja —
S a csinos kis őzet menten fel is falja.
Következett másnap a nyul is Mac-Mahon,
A ki ezt a dolgot restelette nagyon ;
Ámde mind hasztalan. Aztán jött a kakas
Őtet is gyomrába temeté a farkas. —
Szorult már a kapcza rókánál és tyúknál,
„Probálgasd a szárnyad, hát ha te ki jutnál."
Igy szólott a róka s a tyúk megfogadta ;
Kirepült s a vermet szépen oda hagyta.
Gondolkozik most már a róka magába. .
Hogy s miként ne jutna a farkas gyomrába.
És ravasz agyában, megfőtt a gondolat:
A hatalmast hogy lefegyverzi hódolat.
Önként kinálkozik a dühös farkasnak.
Tetszik az alázat, a bősz hatalmasnak
„No csak máskor is hozz — igy szól a rókának —
Számomra jó prédát ; most kész a bocsánat."
Igy menekült meg a róka és a tyuk,
Pedig fő bünösök voltak, láttuk s tudjuk.
S a kik nem vétkeztek, az elcsábitottak
Ártatlanul farkas fogára jutottak.

* * *

A ki tyúkra hallgat vagy bogár után fut,
Az farkas verembe vagy piszkos helyre jut.
S a ki a vén rókát követni akarja
Vigyázzék, mert bizony bizony kárát vallja.

Kotnyeles.

Ember e vagy állat ?

(**Régi és uj historia.**)

Nagyon régen történt, mikor még Egerbe. .
Nem volt mint jelenleg Archi Aepiskopus,
Nem volt még liczeum, és apácza zárda,
Hanem csak egyszerü szegény Aepiskopus.
De már akkor is Saár, Veresmart, Visonta,
Gazdagabb bánya volt, mint Kalifornia.
Az az, hogy gazdag volt, maga csak a bányász,
Bányája vala a saári parochia.
A két másik falut csak mellék akolnak
Tekintette, hol egy csendes bojtárt tartott.
Ki néha gyónni, — vagy a sirba terelte
A nyájat, mit a sok szent malaszt elfojtott.
Azon korban indult ő szent püspöksége !
Pofozni hiveit a szent bérmálásban,
Csakhogy a szent lélek, nem akart segitni
Ő méltóságának e szent utazásban.
Nem volt még csinált ut Eger- s Kápolnáig.
Minden tiz lépésen elakadt a batár,
Pedig Kápolnától épen fele utja. . .
Teljes három mértföld még a saari határ.

Kápolnán nolle vagy velle — lovak végett. .
Megkellett állani Ő méltóságának.
De ő, s két szent társa, és nyalka huszárja,
Az iszonyu sárba le nem szálhatának.

Szemközt jött rá egy ur, kinek uradalma
Hatvan hold volt csak, — no. . meg az ős nemesség
Két rosz gebe, és egy rongyos boglyos czigány,
Ennyiből állt nála az egész cselédség.

„Kérdezd meg csak Danyi, kié az a batár“
Szólt az ur bosszusan, és volt is rá oka. .
Mert amott egy lónak szerszáma többet ért,
Mint az ő kocsija, és mind a két lova.

Danyi ment és kapott választ a huszártól,
„Aepiskopus agriensis“ szólla az kevélyen.
Danyi pedig egyet pislogott fél válról,
És szemére huzta kalapját le mélyen.

„Tekintetes uram, soh' se látott olyant.
Tán vadászni mennek, tele van kutyával,
Mert van benne eb is, kopó is, agár is,
Magával beszéltem a hintó urával.“

? * *

És ennek a szegény vén Danyi czigánynak,
Él mostanában egy nyalka unokája. . .
Az az, hogy nyalka volt huszonkét év előtt.
Mint Kossuth Lajosnak bátor katonája.

Ura a kit szolgál, szintén unokája
A Danyi nagyapó egykori urának,
És most képviselő érdemes hazafi,
Sok ilyent kivánnánk a magyar hazának. *)

Egyszerü szobája ablakából nem rég. . .
Pál is épen bent volt, — igy hivják legényét
Egy éktelenül felczifrázott legényt lát. .
Ki azt sem tudja, hogy merre hányja léptét.

„Ugorj csak le Palkó! szólt az ur . . kérdezd meg,
Kit szolgál e ficzkó, — ember e vagy állat?“
Palkó lesietett, és a mint kérdést tőn,
Kapott ily — előtte — érthetetlen választ.

„Èn heé a királyok egyikét szolgálom,
Mert az én nagy uram Rex'Fülekiensis“
Palkó pedig szaladt, és szájtátva mondá:
Állat biz az uram, Grex Fülesiensis.

Joskó Zazravecz
szénégető.

---

*) Ha igazat mond kend Joskó! jókivánságát mi is tiszta szivvel tesszük sajátunkká.

Ludas Matyi.

Nyilt-tér.

Ezt a levelet emáncipált polgártársunk a Ludas Matyiban kivánta kiadatni, legyen meg tehát az ő akarata.

Tisztelt szerkesztő ur!

Ha ön jelenleg látná miként ülők az iró asztal mellett, egész csodálkozását fejezné ki, képzelje kérem, előttem a miniszter elnök ur arczképe, melyre ha reá nézek önkénytlenül arczom a villámot utánozva fölsohajtok, adtál uram esőt de nincs köszönet benne; e savanyu rángatásoktól valamiként megszabadulva balra tekinték ott látom Cs. . . . . Ellenőrjének egyik számát, a melyben suszterem a czipőmet hozta haza. Beletekinték! oh bár ne láttam volna. Az első a min megakadtak szemeim „g e s c h a e f t e l ő z s i d ó k é s i d e v e t e m ü l t c s i r k e f o g ó k!!“ borzasztó, mit csináljak én szegény ember, ha a gazdagabb zsidók megharagudnak, kinek fogom majd eladhatni azon 73 drb. actiát, melyet Pi . . . oir actiáknak neveznek. De minden dolognak meg van a maga jó és rosz oldala, nékem vigasztalóm az, hogy nem mind való az, mit egykoron a tollas zsidó a hátán hordoza, mit ő két krajczáros gyürükért és fülbevalókért elővarázsolt, a kakas nemes foglalkozását háboritva a szemét domb tömkelegéből, mit aztán elada egy geschaeftelő kupecz gyárosnak, ki is azt különféle variátiókon körösztül vitte és készitetett belőle oly tárgyat melyre az Ellenőr szerkesztője ugrándozásait ledrukoltatta. Az már elvitázhatlanul igaz, hogy azon papiros a melyre Cs. . . . . ur vezérczikkét irta rongyból van, de azt is megengedi mindenki, miszerint a mit reá irt az is az.

Ugy ni, a mitől féltem bekövetkezett, megakadtam, ergó ugy állok mint Coriolán Róma előtt. De önre gondolva, t. sz. ur gondolatom egy pillanat alatt befutja kis és nagy Ázsiát és eszembe jutatja, hogy egykoron nagyon régen onnan jöttek be ős atyáik, kik ha föltámadnának nem ösmernének ezen elkorcsosult fattyu sarjadékban saját vérökre, hanem felsohajtanának Ellenőr boszuságára, schöne gegend schaumadiener, és vissza mennének megint aludni.

Igen nagyon örvendenék ha e levelem napfényt látna, hadd lássa Cs.. . . ur, miszerint egy ide vetemült geschaeftelő zsidó nem csak hogy egy számlát tud magyarul irni, hanem ha ügye kivánja megfelel az, még két lábban vagy hexameterben is.

Különben maradok szokott tisztelettel
alázatos szolgája
Rosenzweig Jonathán.
Kaufman an der „Donau.“

Zsiga pósta.

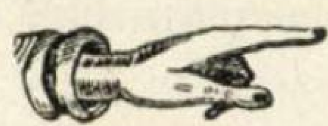
Furkónak: A Borsszem Jankóba való adoma. Küldje oda, attól még tisztelet példányt is kap érette, vagy talán miniszteri titkárnak és kinevezhetik.

Gunárósznak. De hiszen frater! nem teszesz lóvá a Borsszem Jankóba való arczátlansággal.

 Majális Juniusban.

Motto : Ha jöttök: lesztek, ha hoztok: esztek.

Az általános világromlás közepette „a pesti nemzeti dalkör“ és „a kereskedő ifjak társulatának“ áhitatos.tagjai sajátés a nagy publikum épülésére junius 25-én a budai szent berkek és ligetekbe

 nagy bucsujárást

rendeznek, mely alkalommal következő jámbor dolgok fognak müveltetni:

Programm.

Éjjel:

1) Általános horkolási előkészületek.

Reggel:

2) 5 órakor „Talpra magyar!“

3) 5 és fél órakor általános áttalpallás a budai lánczhidtérre, találkozás a budai „Hazafiság a nemzetiségnek“ csarnoka előtt s annak nemzeti megcsodálása.

4) A zarándokok kara. Nagy induló — két lábon.

5) I. stáczió : A „jaj de húnczut a né . . .“ (sváb) hegyen. Papramorgózás az „első fityinghez“ czimzett „Savanydában“ (Sauer.)

6) „Az erdő szépe.“ Megszemlélheti minden igazlátó. Elmerengés a természetben.

7) 10 órakor II. stáczió ! Pihenés a „Torma“ fánál.

8) 1 órakor III. stáczió : A „Disznófőnél.“ A has diadala. A „koplaló csárdában“ közös diszebéd. A gyomrát senki meg nem terheli. Inni szabad annyit mindenkinek a mennyit meg bir. Jelszó : „Ma pénzért, holnap ingyen.“

Délután:

9) Nagy lelki gyakorlatok következő rendben : a) Róka körtáncz. Nagy látványosság. b) Liba menet — püspök falattal. Állattani mutatvány. c) Emanczipáczió-csárdás. Számtalan változatlansággal; zenéjét confundálta több pesti „handlé,“ szövegét varrta néhány strickelő szabó, előadja sok dalár. d) Futások és futtatások. Rendkivüli erőmüvészeti előadások. Bukfenczek, tótágas és czigány-kerekek. A futások jeles tábornokok — mint Benedek és Le Beuf — által lesznek arangirozva. A futtatások kizárólag gyalog és két lábon történnek. Részt vehet minden bucsujáró. A futók kora : 18 és 81 év közt legyen. Termete: alacsony, közép, és magas közt váltakozzék. Súlya: attól függ, mennyit koplalt az illető. Betétül és bánatpénzül egy Lónyai piczula leteendő. e) Ezzel kapcsolatban: Zsákban macskát ne árulj. Jelszó: Lassan járj, tovább érsz ! Nyeremény : Sok semmi — kevés valami. A dijakat két kegyes honleány osztja ki. f) A jeruzsálemi bevonulás „Passió játék.“

10) Nagy magándal a „Portici némából,“ előadja az összes nemzeti dalkör.

11) Nagy tüzi játék. Hires pyrotechnikusok rendezése nélkül. Az anyagok nagy részét az első magyar gyufagyár szolgáltatta a czél iránti lelkesedésből, pakliát csak egy krajczáron.

Legvégül:

12) Nagy szentjános áldás ! „az utolsó garashoz“ czimzett vendéglőben.

Nagyérdemü közönség ! A karok egybevágó müködése biztosittatott a Narrietes szinház karmesterének tapintatos vezetése által. Hogy a közönség éber kedélye fentartassék s mindenféle álmássági kisértetnek ellenállhassanak: több hires professor felkéretett, hogy valamiképp felolvasást ne tartson, hanem e helyett inkább otthon ő aludjék.

A rend fentartása szintén biztositva van: miután a fővárosi rendőrség távol marad. A ki 150 oszt. ért. Péterfillérrel járul a közczélhoz, az Sámson Sándor ur kereskedésében (Lipót utcza 12-ik szám) vagy Krenner Károly urnál, liszt raktárában (Deák Ferencz téren) egy jegyet kap, bezárólag 23-ig estig) s ezért a „koplalóban“ a programm 8-ik pontja értelmében közönséges ebéddel ülheti meg az ünnepet. A visszajövetelnél azon elv szem előtt tartandó : „Jobb kocsin menni, mint gyalog jönni.“ A ki ezen bucsujárásban részt vesz, mind azon bünei megbocsájtatnak a melyeket el nem követett.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)